

ner jeg, at statsministeren er smart, for han snakker om, at vi har brug for tryghed, at folk er utrygge, og så siger han, at vi skal have mere af den samme medicin, som vi har fået, altså den medicin, der har skabt øget ulighed og større fattigdom. Så må man selvfølgelig spørge sig selv, om det skaber mere tryghed.

Kirkens Korshærs udviklingschef har jo sagt det meget smukt: Der er vokset en massiv fattigdom frem i de senere år, mange lider under mangel på helt fundamentale livsforhold som tøj, mad og husly. Altså er fattigdommen vokset, mens vi er blevet rigere og rigere.

Uligheden – ja, den er også vokset. Nu er den sådan set lige så stor, som den var i 1965. Godt nok anklager man indimellem Dansk Folkeparti for at ønske sig Danmark i 1950'erne og 1960'erne tilbage, men jeg har aldrig forstået det på den måde, at det var et projekt for Dansk Folkeparti, at uligheden skal være lige så stor, som den var i 1965. Jeg har heller aldrig hørt regeringen sige det, men det er i hvert fald konsekvensen af den politik, der er ført.

Denne ulighed forøges også af skattestoppet, som har haft den helt fantastiske virkning, at det først har været med til at presse priserne op, så unge mennesker eller ældre mennesker som mig, som først sent indså, at man skulle købe sin egen bolig, køber i dyre domme, hvorefter priserne begynder at falde. Nogle har scoret gevinsten, prisen betales af andre, primært af unge, og nu kommer så også finanskrisen oveni.

Skattelettelser er til de rige, og de er gået hånd i hånd med indførelse af kontanthjælpsloft og starthjælp, og så har man her i Danmark den helt fantastiske diskussion, hvor man snakker om arbejdsløse, som kan gå i årevis på den fantastiske dagpengesats. Man forsøger at bilde folk ind, at den bliver reguleret i takt med løningerne, men jeg skal bare sige, at siden 1994 og frem til i dag ville vi have skyldt de arbejdsløse omkring 40.000 kr. om året, hvis de skulle have haft den samme regulering som dem, der er i arbejde. Det er altså lykkedes at skabe stor økonomisk forskel mellem arbejdende og arbejdsløse, og i samme periode, har man jo gentagne gange – helt uafhængigt af om arbejdsløsheden var høj eller lav – nedskåret dagpengeperioden. Det er nemlig sådan, at dagpengeperioden skal skæres ned, enten fordi arbejdsløsheden er høj, for så skal arbejdsløsheden reduceres, eller også fordi arbejdsløsheden er lav, for så har man jo brug for, at alle arbejder. Der findes altid argumenter for det.

De sidste års massive prisstigninger på fødevarer har ført til, at disse grupper for første gang i mange år har oplevet en reel nedgang i deres realindkomst, og mens det sker, scorer A.P. Møller og de multinationale olieselskaber hvert år over 20 mia. kr. på vores olie i Nordsøen. En lang række multinationale firmaer betaler stadig ikke skat, de rigeste har fået masser af skattelettelser, og alle andre partier end Enhedslisten har netop givet en statsgaranti til bankerne. Det viser, at der er råd til at kompensere for de stignende madpriser, ikke kun til pensionisterne, som Dansk Folkeparti har lovet at sørge for, men også til de arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagerne – måske endda til de kontanthjælpsmodtagere, der nu smides ud af systemet, fordi Dansk Folkeparti skulle have kompensation for, at man var nødt til at bøje nakken og acceptere, at det er EU, der bestemmer politikken i Danmark. Der er råd!

Nu er den øgede ulighed ikke regeringens eneste succes. Afviklingen af den fælles velfærd går det også fremad med. Det går langsomt, men det går sikkert, præcis som det er regeringens strategi. Under VK-regeringen er det private forbrug vokset dobbelt så hurtigt som det offentlige forbrug, og på en række områder er der sket direkte nedskæringer. Men det vigtigste er, at det private forbrug vokser dobbelt så hurtigt som det offentlige. Den offentlige service opleves som dårligere og dårligere, og offentlige bygninger forfalder. Også her har vi jo af regeringens egen mund, om jeg så må sige, fået at vide, hvad formålet er. Den 16. februar 2004 sagde beskæftigelsesministeren til Børsen:

»De to grundpiller er skattestop og bremsen på væksten i den offentlige sektor. Hvis stat, amter og kommuner ikke får flere penge, men økonomien fortsat vokser, vil den private sektor løbe fra den offentlige sektor. Det tager tid, før effekten slår igennem. Men efter 10 år vil den offentlige sektor kun være øget med 5 pct., mens den private er blevet 20 pct. større. Så opstår et nyt Danmark.«

Det var jo kloge ord set ud fra et liberalistisk synspunkt.

Kl. 19:33

Målet for det private forbrug har regeringen nået. Det er så ikke gået helt så godt med at bremse for det offentlige forbrug, fordi det offentlige forbrug altså ikke kun voksede med 5 pct., men med 11 pct., i den her periode. Det skyldes dog ikke, at regeringen har skiftet politik, det skyldes, at man gang på gang har mødt